

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068960352/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

vel ogsaa kunde siges, hvad han ofte sagde hende, at hun var hans første Kjærlighed og – tilføiede han – som han sikkert følte, ogsaa den sidste. Ene og overladte til dem selv opholdt de dem hele Dagen i den smukke Have og vandrede Arm i Arm ved Strandbredden og saae Maanen og Stjernerne bryde deres Straaler i det klare Hav, hvis Bølger med sagte Skvulpen syntes at ledsage deres elskovsfulde Tale med et melodisk Taktslag.

I denne skønne Tid kom Ferdinand en Aften i et meget oprømt Lune. Han forære Claudine en lille Bog og sagde: Du skal være den Første, til hvem jeg offerer denne min Muses *Primula veris*. Du seer, at jeg ikke har kunnet modstaae min Lyst og mine Venners Tilskyndelse til at prøve min Forfatter-Lykke. Mine Digte skulle nu flyve ud i Verden; om det bliver som de yndede Lærker eller de foragtede Spurver, vil Tiden vise.

Claudine takkede glad, men spurgte lidt frygtsomt: Men hvad siger din Fader?

– Ja det vil Tiden ogsaa vise, og den Tid er ikke langt borte, thi om faa Dage bliver Bogen averteret tilsalg med mit Navn paa Titellbladet, thi jeg vil lige saa gjerne springe i det, som krybe i det.

Lusard, der blev underrettet om Indholdet af ovenanførte Samtale, beklagede meget, at han ikke var istand til at forstaae sin Vens Digte. Ferdinand loe og sagde: I Haab om, at du skulde komme med denne Klage, har jeg vovet mig til at oversætte et lille Digt, som netop slutter sig til vor Samtale forleden om den frie Kjærligheds Lykke. Men du maa undskylde mine Feil mod Sproget med min Lyst til at behage dig.

Claudine vilde helligholde sin Vens og Fætters Indtrædelse paa Parnasset. Hun lod dække Aftenbordet i et Lysthuus i Haven, om hvilket Vindrænker, fulde af Druer, og endnu blomstrende Caprifolier slyngede sig. Med hurtig Haand bandt hun Blomsterkrandse, hvormed hun smykkede det dækkede Bord, paa hvilket Lysene brændte roligt i den stille Nat, medens Maanen kastede sine blaalige Straaler lige ind paa Bord og Blomster, som for at gjøre de jordiske Lys tilskamme, og Planeten Venus høit paa Himlen tittede med zitterende Bevægelse nysgjerrig ind gennem Løvet. Under livlig og munter Samtale nød det lille Selskab sit Maaltid, mod hvis Slutning Ferdinand oplæste sit Digt, der var skrevet paa saa gode franske Vers, som man med Billighed kunde fordr det af en Udlænding, og dertil

havde han føiet nogle Slutnings-Stropher, henvendte til Lusard. Disse vare egenlig det Smukkeste af det hele Digt; de aandede en Ungdoms-Varme, en Hjertelighed og en Fiihned, som maatte behage Enhver, og som aldeles henrev de to Tilhørere. Lusard bøiede sig hen til Forfatteren, omfavnede, takkede ham med taarefulde Øine, bad om det lille Digt, lagde det i sin Brevtaske, og forsikkrede, at det aldrig skulde forlade ham i Liv eller Død.

Claudine greb en af Blomsterkrandsene, satte den paa Ferdinands Hoved, og sagde spøgefuld: Digteren skal krones. Det burde jo rigtignok være Laurbærkrandsen.

Nei! udbrød Ferdinand, Blomsterkrandsen passer bedre for den unge Sanger. Laurens dunkle, høitidelige Hæderstegn tilkommer mig endnu ikke. Den tilhører nærmere vor tapre Ven, som her sidder; men i Mangel deraf ville vi give ham den anden Krands See, hvor smukt de brogede Blomster klæde om hans mørke, lokkede Haar!

Ak! sukkede Lusard: Blomsterne smoe sig med Uvillie om en Soldats Hoved; han maa nedtræde dem paa sin møisomme Vei, og til Straf bliver ingen Blomsterkrands ham tildeel.

Dog naar han vender hjem til sin Arne, svarede Claudine.

Med straalende Øine udbrød Lusard: Af Kjærlighedens og Skjønhedens Haand! Ja dertil ville vi sætte vort Haab. Hvilken lykkelig Aften er dog denne! Det er, som vi helligholdt en Fest i Grækenlands skjøne Dage. Luften er mild, Vindløvet slynger sig rundt om vor Løvhytte. Vore Hoveder ere krandsede med Blomster. Ja her ere Guder tilstede. Som en Libation til Phoebus, Digtetekunstens Fader, helder jeg herved mit Bæger Viin ud paa Jorden.

Claudine raabte overgiven: Og jeg mit for den milde Luna, som seer herind til os.

Og jeg, udbrød Ferdinand, for den lille Gud Amor, hans Moder sidder der paa Himlen og betragter os.

Det var blevet silde. Ferdinand lavede sig til at tage hjem. Pludselig sagde han: Hillemand! Jeg har skammelig glemst, at Onkel har leveret mig et Brev, han har faaet, men som skal angaae dig, Claudine, og som du skulde læse.

Claudine greb det hurtigt, og sagde: Det er fra Tyskland, fra Tante Malfred. Hun gjennemlæste det med kjendelig Urolighed, men udbrød derpaa: Victoria! Naa, denne Dag er i Sandhed lykkelig! Tante beder Onkel om at beholde mig i sit Huus Vinteren over, da hun